

“No pots ser el Che Guevara i fer de mare”

Un instant de la projecció d' 'A Syrian Love Story', divendres. Foto: JAVIER CALVETE.

Només per parlar de llibertat, t'empresonen”, explica l'Amer, pare de família i marit d'una presonera política, la Raghda. Som el 2009, a Damasc (Síria), i el britànic Sean McAllister enregistra l'espera de l'Amer perquè alliberin la dona i caigui el règim de Baixar al-Assad, en el poder des del 2000. La primavera àrab és l'oportunitat d'un canvi. Però les coses són dramàtiques.

Aquesta és la sinopsi del documental *A Syrian love story* (2015), projectat divendres a la nit a la plaça Verge Maria de Blanes. És la segona sessió del cicle Docus a la fresca, que organitzen l'entitat cultural La Focal i l'Ajuntament. “Estem atents a l'actualitat i busquem material de circuits que no tenen visibilitat”, assenyala el

portaveu de La Focal, Valentí Hinarejos.

El cicle s'ha preparat pels divendres d'agost; a banda del documental, hi ha un col·loqui amb els assistents. Les nits d'estiu es reflexionarà a Blanes sobre el canvi climàtic, la reconciliació entre antics terroristes d'ETA i familiars de víctimes, la pertinença a la banda armada basca i la transsexualitat, entre altres qüestions.

La família siriana protagonista de l'odissea del film forma part de les escandaloses xifres de refugiats i desplaçats del planeta: 60 milions. A Síria, a l'altre extrem del Mediterrani, hi viuen 25 milions de persones, més de la meitat dels quals són desplaçats. Es calcula que uns 4 milions han abandonat, fins i tot, el país. Ho va dir Ariadna Claret, portaveu del grup de Blanes Amnistia Internacional. La voluntària Iris Sequera va exposar la seva experiència en camps de refugiats a Skaramangas, prop d'Atenes.

Tornant a *A Syrian love story*, Amer i Raghda, els protagonistes, s'havien conegut dues dècades enrere, a la presó. Ella duia un ull de vellut per culpa d'una pallissa. Es van trobar i es van enamorar. Uns anys més tard, el 2009, Raghda torna a estar privada de llibertat. El pare i els fills, farts d'Al-Assad, volen que torni. Al final, l'alliberen i, poc després, detenen cinc dies l'autor del documental.

Quan finalment tornen a estar junts, cal prendre una decisió: fugir d'un país en guerra o quedar-se. La mare, opositora i destrossada psicològicament, es voldria quedar. “No pots ser el Che Guevara [líder revolucionari cubà] i fer de mare”, li diu l'Amer. La família se'n va a Albi, on l'Estat francès els dona asil. “Els meus sentiments són fòssils [...] Em sento una perdedora.” Intenta suïcidar-se tallant-se les venes.

La parella se separa, i la Raghda se'n va a Turquia a fer d'assessora d'un grup polític opositor. “M'estic trobant a mi mateixa”. L'Amer, amb una nova parella, s'ha quedat a Albi, fent de pare i de jardiner.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-08-2016 Pàgina 18

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/995823-ino-pots-ser-el-che-guevara-i-fer-de-marer.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui

